

STEMMEN VAN VERRE

EEN SPIRITUELE ROMAN OVER HET LEVEN VAN

ALHRICK DAVID ACKERLEY & EMMA SAIGE

Colofon

ISBN: 978 90 8954 811 5

Eerste druk 2015

© 2015, Daan Fousert

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Foto auteur: Charella Hulsbosch

Foto omslag: Daan Fousert

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

STEMMEN VAN VERRE

EEN SPIRITUELE ROMAN OVER HET LEVEN VAN

ALHRICK DAVID ACKERLEY & EMMA SAIGE

DAAN FOUSERT

De belangrijkste ontmoetingen worden door onze zielen geregeld nog voordat onze lichamen elkaar zien.

Niet iedereen zal in dit leven zijn of haar tweelingziel vinden.

Toch mogen we ons erop voorbereiden. Dit doen we via de (liefdes)relaties die we hebben.

In relaties met anderen bereiden we onszelf voor, maar misschien nog wel meer in de relatie met onszelf.

Voorafgaand aan de hereniging van tweelingzielen schijnt er een periode van afzondering te zijn, welke we ons pas realiseren als de ontmoeting heeft plaatsgevonden.

In deze roman over twee personen wordt dat heel duidelijk geïllustreerd.

Ahrick David Ackerley en Emma Saige leerden elkaar ‘toevallig’ kennen. Gedreven door omstandigheden. Hun ontmoeting was geen toeval, maar pure synchroniciteit. Vanaf dat moment was hun leven niet meer hetzelfde en gingen ze een turbulente periode in, ieder voor zich, los van elkaar.

Achteraf beschrijven zij die periode als een voorbereidende fase. Waren ze te snel een relatie met elkaar aangegaan dan zou dit de uiteindelijke groei, die nu wel bereikt werd, verstoord of zelfs verhinderd hebben. En hadden ze gescheiden verder moeten gaan.

I

Je ziel is geen passieve of theoretische entiteit, die een ruimte in de buurt van je borstkast opvult. Het is een positieve, doelgerichte kracht in de kern van je wezen.

Gary Zukav

1

Niemand om hem heen zou van hem gedacht hebben dat hij anders was dan hoe hij overkwam. Aan de buitenkant een typisch rationele man die betrokken werd bij moeilijke leiderschapsproblemen en bedrijfsreorganisaties. Maar ook, en dat was zijn onbekende zijde, een uitermate spiritueel mens. Alhrick David Ackerley was zich hier zelf aanvankelijk ook niet van bewust, al zou zijn naam hem later doen beseffen dat het toch al vroeg in hem moest hebben gezeten. Hij had zijn ouders weleens gevraagd waarom zij voor Alhrick David hadden gekozen. Zij hadden er geen verklaring voor, behalve dan dat zij het een mooie naam vonden en dat zijn grootvader ook David heette. Rick, zoals ze hem meestal noemden, of Alhrick zoals hij officieel heette, betekende heilige heerser. Toen hij dat ontdekte, trof de gelijkenis met zijn persoonlijkheid hem wel. Niet dat hij een heerser was, maar wel omdat hij een natuurlijke leider bleek te zijn. Zijn achternaam bevestigde dat ook nog eens. Ackerley, letterlijk: ‘van de eik’. De eigenschappen, toegeschreven aan een eik, zoals moed, kracht, edelmoedigheid en rechtschapenheid, pasten bij hem. Toen hij dat plaatje eenmaal compleet had,

wist hij het: toeval bestaat niet. Het universum, sommigen refereerden aan een lotsbeschikking of aan een god maar wat hem betrof dacht hij liever in termen als het universum, had een plan met hem en openbaarde dat toen hij halverwege de vijftig was.

Hij was geboren in de tweede helft van de vorige eeuw als jongste en vijfde kind. Hij groeide op met een oudere broer en twee oudere zusters, omdat het middelste kind vrij kort na diens geboorte was gestorven. De verhalen werden wel eens verteld aan tafel. Hij kon zich er geen voorstelling bij maken. Overigens had hij niet veel gemerkt van het verdriet van zijn ouders over dat verlies, hetgeen niet wil zeggen dat er geen verdriet was. Verdriet is er altijd om zo'n verlies, het is alleen niet per se zichtbaar.

Zijn hele leven was hij wel onder de indruk van het verhaal over zijn eigen geboorte. Zijn moeder had hem verteld dat hij al voor zijn geboorte was doodverklaard door haar huisarts. Hij had haar er 'nadrukkelijk', hij hoorde het woord met de klank van zijn moeders stem naklinken in zijn hoofd, op gewezen dat het kind dat zij bij zich droeg al dood was en dood ter wereld zou komen. Maar zijn moeder, ook al voelde zij geen bewegingen, was overtuigd van het leven in haar en had zich, vanaf het moment van die boodschap, uitzonderlijk rustig gehouden. Hij werd geboren, een kind van bijna negen pond en springlevend. Het sterkte haar en ook later hemzelf dat, als je eenmaal in iets gelooft en oprecht weet dat het goed is, het ook gebeurt.

Dat was ook zijn levensstijl geworden. Hij stond niet bekend als uitermate ambitieus. Door het lot van gebrekkige financiën van zijn ouders was hij niet in de gelegenheid geweest te gaan studeren. Er waren momenten dat hij dat betreunde. Hij had het graag anders gezien, maar verkoos er pragmatisch mee om te gaan. Hij voelde zich geen slachtoffer van

dat feit of van de omstandigheden, zag het eerder als een uitdaging. Na zijn middelbare school en de vervulling van zijn dienstplicht bij de Royal Air Force en bovenal de ervaring van het vrij zijn en niet meer gebonden aan de regels van thuis, koos hij ervoor een baan te zoeken. Bij toeval, waarbij het later zou blijken dat het geen toeval was, vond hij een baan bij een organisatieadviesbureau. Dat bepaalde uiteindelijk zijn carrière, want daar kreeg hij de kans om en te studeren – psychologie en bedrijfskunde – en te groeien in het werkveld waar hij uiteindelijk in zou excelleren. Al jong zag hij de verkramptheid van leiders. Onder de druk van wat zij ‘aandeelhouderswaarde’ noemden, wat later veel meer hun eigen geldlust en bonusdrang bleek te zijn, waren zij niet in staat om waarde toe te voegen aan de organisaties die zij aanstuurden. Zij blonken uit in hun onmacht en faalden mensen tot een prestatieniveau te brengen, waardoor bedrijven toekomst zouden hebben vanuit de groei van de talenten van mensen die op de loonlijst stonden.

Rick was relatief jong getrouwd. Hij was amper tweeëntwintig jaar toen hij zijn jawoord gaf aan Brionna Ferguson. Het was een prachtig koppel en hij was ervan overtuigd dat hij de rest van zijn leven, ‘totdat de dood hen zou scheiden’, bij haar zou blijven. Ze kregen vier kinderen en zijn geluk leek helemaal compleet. Brionna was een dochter van een welgesteld zakenman en was haar hele leven op haar wenken bediend, daar waar Rick uit een relatief eenvoudige omgeving kwam. Zelf zag hij dat niet als een probleem, waarbij zijn trots het haar wel verbood om zich, in materiële zin, de welvaart van haar ouders te laten aanleunen.

“Alles wat je nodig hebt, zal ik voor je verdienen.” Een belofte die hij gestand deed. Het had haar nooit aan iets ontbroken. Binnen het organisatiebureau blonk hij uit door

werklust en slimheid. Na het afronden van zijn beide universitaire studies groeiden de kansen binnen de organisatie en op zijn vierendertigste werd hij de jongste partner van het bedrijf. Op de een of andere manier bezat hij de gave mensen aan zich te binden en als geen ander was hij in staat mensen te confronteren met de nadelige effecten van hun gedrag. Hij was economisch goed onderlegd. Daarnaast was hij in staat een koppeling te leggen naar de persoonlijkheden van zijn klanten. Hij onderbouwde dat met feiten om zijn klanten zich bewust te laten worden van de zin of de onzin van hun daden en gedrag. Dat maakte hem bij uitstek een mentor op hoog niveau binnen organisaties en een veel gevraagd adviseur van raden van bestuur en directieteam. Al snel had hij de naam ‘bedrijvendokter’ verworven en was hij een veelvuldig geconsulteerd iemand. Geen probleem was hem te groot en met een nuchterheid waar velen jaloers op waren, stapte hij een organisatie binnen en rook als het ware wat er aan de hand was. Zijn kwaliteit lag in het helder krijgen, vanuit de basis van een organisatie, wat er aan de top van de organisatie fout ging.

“De effecten van jullie besluiten en jullie gedrag zijn altijd zichtbaar op de werkvloer. Alles wat onder je zit, is een reflectie van jezelf.”

Dat was zijn boodschap bij herhaling, waarbij hij benadrukte dat succesvol leidinggeven geen kwestie was van talenten of titels maar van het vermogen om anderen, die het werk feitelijk moesten uitvoeren, in staat te stellen hun eigen talenten te ontdekken en toe te passen.

“Rick, ik heb je advocaat aan de lijn.”

Zijn secretaresse onderbrak hem in zijn overpeinzing. Het ging niet goed met hem. Ofwel het ging niet goed tussen zijn vrouw en hem. De laatste tien jaar had hij het gevoel in

een gevangenis te leven, die een ander 'huwelijk' noemde. Hij had dit gevoel weggerationaliseerd met de gedachte 'dat er altijd en overal wel iets aan schortte'. Daarnaast had hij zijn overwegingen om dan maar het schip te verlaten van de hand gewezen omdat hij zich erg verantwoordelijk voelde voor zijn gezin. Nu zijn kinderen waren afgestudeerd en volledig zelfstandig waren, was zijn waarde 'gezin' op niets meer gegrond. Zijn gezin was opgehouden te bestaan en wat er over was gebleven was een leeg omhulsel van iets dat aan de buitenkant op een gelukkig huwelijk leek, maar waarvan zijn vrouw en hijzelf de mening waren toegedaan dat het meer een cover-up was van een samenlevingsvorm, waarin liefde en wederzijds respect ver te zoeken waren.

Zijn vrouw had zich ontpopt tot een dwangmatige persoonlijkheid, die van hem eiste dat hij zijn leven inrichtte op grond van haar wensen en aanwijzingen. Daarnaast was ze zeer materialistisch ingesteld, iets waar hij, en dat besefte hij heel goed, zelf debet aan was. Regelmatig probeerde hij haar aan te spreken op haar gedrag maar, waar hij succesvol was in zijn contacten met klanten, faalde hij in zijn communicatie met haar. Hij vroeg zich regelmatig af hoe dat mogelijk was, totdat hij haar erop betrapte dat zij sterk onder invloed stond van Jaclyne, een vriendin van haar. Het was een ietwat ordinaire vrouw, een type dat feitelijk niet bij zijn vrouw paste. Jaclyne had echter een sterke band met Brionna weten op te bouwen.

Door de frequente contacten tussen Jaclyne en zijn vrouw was het een logisch gevolg dat zij en haar man Terence bij hen kwamen eten. Zo was er, althans volgens de definitie van zijn vrouw, een hechte vriendschap ontstaan tussen Jaclyne en Terence Whitfield en hen. De mannen zagen elkaar sporadisch en dan altijd in het bijzijn van de vrouwen. De vrouwen daarentegen zagen elkaar bijna maandelijks. Gingen uit

eten en winkelen en konden uren met elkaar telefoneren. Terence Whitfield was een marketingman. En natuurlijk hadden hun werkzaamheden wel overlappingsen, maar Rick beperkte zich in het prijsgeven van informatie over zijn activiteiten, ondanks aandringen van Terence, die het zeer interessant vond te horen wat er zoal in het bedrijfsleven gebeurde.

“Ik kan daar niet over praten, Terence. Het betreft klanten die hun kwetsbaarheden bij mij neerleggen en daar moet ik uiterst zorgvuldig mee omgaan.” Dat was zijn boodschap aan Terence. Hij merkte dat Jaclyne via zijn vrouw toch duidelijk blijk gaf van het feit dat ze het niet leuk vond dat hij haar man niet in vertrouwen nam.

“Het zijn hele goede vrienden van ons, Rick. Je kunt Terence heus wel vertrouwen.”

“Ik spreek met niemand over wat ik tegenkom, Brionna, dus ook niet met Terence. Ik wil het overal over hebben, maar het is ongepast informatie prijs te geven die in vertrouwen met mij gedeeld wordt. Dat doe ik niet en dat mag je ook niet van mij vragen. Sterker nog, als Jaclyne zo'n goede vriendin is, dan zou ze dat moeten respecteren.”

Ondanks deze frictie bleven de contacten bestaan en Rick probeerde via 'damage control' de schade zoveel mogelijk te beperken. Achteraf was hij tot de conclusie gekomen dat hij het contact vanaf het begin had moeten afkappen. Prima als zijn vrouw vriendschap met Jaclyne wilde onderhouden, maar dat hoefde niet per se te leiden tot wederzijdse vriendschappen van de mannen. Zijn irritatie werd alleen maar vergroot door het feit dat zijn vrouw er altijd op aandrong dat bij gezamenlijke activiteiten hij altijd zijn portemonnee moest trekken.

“Zij hebben al zoveel schulden en wij kunnen het mak-

kelijk betalen”, was een veel gehoord argument en ook daarin had hij, tegen zijn zin, toegegeven.

Het was in die periode dat hij geconfronteerd werd met zijn anders-zijn. En dat moment veranderde zijn gehele leven. Tijdens een wandeling met zijn hond op een vroege zondagochtend leek hij een stem te horen. Hij keek verbaasd om zich heen, maar kon niemand ontdekken. Het was een herfstachtige dag met donkere, dreigende luchten. De wolken joegen langs de hemel door de stormachtige wind van die dag. Toen hij om zich heen keek om te bespeuren of er iemand bij hem in het veld was en vaststelde dat er niemand anders was dan hijzelf, zag hij de hemel achter zich openen. Er ontstond niet zomaar een gat in de hemel, maar het kreeg de vorm van een engel, die zijn vleugels breed uitspreidde over het landschap. Toen de engel compleet was, bleef deze zichtbaar, zonder verandering. Als versteend bleef hij staan en staaarde naar de verschijning. Hij voelde hoe zijn hart in zijn keel bonsde en omdat hij nog steeds op zoek was naar de stem die hij had gehoord, keek hij naar de opening in de hemel. Opnieuw hoorde hij de stem die zich nu duidelijk tot hem richtte: “Alhrick, waar ben je mee bezig?”

“Ik?”

“Wat is het antwoord op het raadsel van de onvermijdelijkheid, op het geheim van het lot?”

Het was inmiddels doodstil om hem heen. Het leek of de wind was gaan liggen, alle geluiden waren gedoofd, met uitzondering van een stil suizen in zijn oren. Hij keek naar de ‘engel’ in de lucht en had de helderheid van geest om er met zijn mobiele telefoon een foto van te maken. Toen verdween de engel door het sluiten van de wolken boven hem en was de lucht weer precies zoals deze de hele ochtend was geweest. Donker en dreigend. Hij werd zich weer bewust van de harde wind.

“Ben je er nog?” Hij riep het aarzelend en moest een beetje in zichzelf lachen dat hij in de lucht stond te praten.

“Wat gebeurt hier in godsnaam?” En hij herhaalde in zijn hoofd de vraag die gesteld was en noteerde die ook in zijn telefoon.

Gedurende al die tijd was zijn hond heel rustig gebleven. Toen alles weer normaal was, blafte ze als teken dat ze verder wilde. Nog eenmaal keek hij naar de hemel en hij prees zichzelf gelukkig dat hij die foto had gemaakt van het beeld van de engel zoals hij dat zojuist had gezien, anders zou hij zelf niet eens geloven wat hem was overkomen.

Vanaf dat moment was hij zich gaan verdiepen in spiritualiteit of innerlijk geestesleven en bovendien in wat mensen dreef en stuurde. Gedrag van mensen fascineerde hem, alsook de vraag wat anderen dreef en waarom de een van zichzelf zei authentiek te zijn en de ander geen idee had authentiek te zijn. Hij las veel over die onderwerpen, ging naar lezingen en sprak met anderen die hij meer kennis toedacht over dit soort begrippen dan zichzelf. Hij leerde veel en kon het ook toepassen en hij had het gevoel voortdurend te leren.

“Goedemorgen Rick, wat kan ik voor je betekenen?”

John Ballister, zijn advocaat, met wie hij veel samenwerkte op allerlei trajecten, haalde hem opnieuw uit zijn overpeinzing.

“John, ik wil met je praten over een privéprobleem.”

“Oh, en wat mag dat dan wel zijn? Heb je jezelf in de moeilijkheden gewerkt?”

Het was als grapje bedoeld, alhoewel Rick er niet om kon lachen.

“Even serieus, John, het gaat over mijn scheiding.”

“Je scheiding? En waarom weet ik daar niets van?”

“Omdat ik in het weekend de knoop heb doorgemaakt.”

“Je hebt er nooit iets over verteld.”

“Waarover, John?”

“Dat er zoiets speelde bij jou.”

“Dat klopt, het was ook niet opportuun en je kent mij, ik ga niet te koop lopen met een probleem als ik daar niet eerst zelf grondig over heb gedacht. En dat proces heb ik nu afgesloten en ik heb er met mijn vrouw over gesproken.”

“Rick, ik begrijp dat je dan een advocaat nodig hebt. En ik zou je dolgraag willen helpen, alleen echtscheidingen zijn niet mijn specialiteit.”

“Dat weet ik. Gezien onze relatie dacht ik dat je mij toch zou kunnen helpen hiermee?”

“Ik kan erover meepraten, maar ik raad je toch echt aan iemand anders in de arm te nemen, want nogmaals: het is niet mijn veld van expertise.”

“Heb je misschien iemand die je kunt aanbevelen. Iemand van jouw kantoor wellicht?”

“Ja, die heb ik. Ik zal vragen of ze je even belt. Het betreft Emma Saige.”

“Een vrouw? Is dat nou wel zo wijs. Heb je geen man?”

“Ja, natuurlijk heb ik ook wel een man. En als je daarvoor kiest dan stuur ik die op je af, maar Emma is verreweg de beste en ook het beste wapen dat je in kunt zetten tegen een vrouw. Geloof mij, zij is top, anders zou ik haar niet aanbevelen.”

“Oké, als jij het zegt. Wil je vragen of ze me belt vandaag, dan kan ik een afspraak met haar maken. Klikt het tussen ons, dan zal ik met haar de zaak afhandelen.”

“Rick?”

“Ja?”

“Het spijt me dit te moeten horen. Ik zie veel om me heen gebeuren en bij sommige mannen zie je het al van verre aankomen, maar dit is toch een complete verrassing voor mij. Het spijt me voor jullie.”

”Dank je, John, dat stel ik op prijs. Eerlijk gezegd had ik zelf ook nooit verwacht dat het me zou overkomen. En neem van mij aan dat het besluit heel moeilijk was. Helaas kon ik toch niet tot een andere conclusie komen, tenminste, als ik zelf nog een beetje geluk in mijn leven wil beleven. We hebben het er nog weleens over. Bedankt voor deze Emma. Ik wacht het even af.”

Zijn gesprek met Brionna was heftig geweest. Ook al wisten beiden dat hun relatie verre van goed was en dat praten en proberen niet geleid hadden tot enige verbetering, toch kwam zijn mededeling als een volkomen verrassing voor haar.

“Scheiden? Waarom?”

“Ik kan daar een heel lang verhaal over houden, Brionna, maar simpelweg komt het erop neer dat als dit huwelijk in ons hart en in ons hoofd geen bestaansrecht meer heeft, het dan feitelijk ook geen bestaansrecht heeft. Belangrijk is dat jij en ik doorgaan met ons eigen leven. Ik voldoe niet aan de eisen die jij aan me stelt en ons huwelijk voldoet al lang niet meer aan de droom die we ervan hadden. Jij geeft bij herhaling aan dat je niet gelukkig bent. Ik sluit me daarbij aan. Ook ik ben niet gelukkig. We hebben vele jaren geprobeerd er iets van te maken, doch zijn daarin gefaald.”

“Jij bent daarin gefaald!”

Het was een uitbarsting van haar die hem niet onbekend was. Hoe vaak had hij niet geprobeerd met haar te spreken over het feit dat zij beiden verantwoordelijk waren voor primair hun eigen geluk en secundair voor het geluk van een ander.

“Jij hebt mij niet gelukkig gemaakt!”

“Reden temeer dat je blij moet zijn dat ik er nu een einde aan wens te maken. We zijn beiden nog relatief jong en laten we allebei proberen er nog iets van te maken. Ik wil dat voor mijzelf.”

“Maar ik kan niet gelukkig zijn zonder jou!”

Hij had inwendig een beetje moeten lachen om die opmerking.

“Hoor nu wat je zegt. Nog geen minuut geleden verweet je mij dat ik je niet gelukkig had gemaakt, terwijl je nu zegt dat je niet gelukkig kunt zijn zonder mij. Dan ligt het toch niet bij mij?”

Hij had haar aangekeken en het was duidelijk dat ze zijn opmerking op zich in liet werken. Hij had er geen woorden aan toegevoegd, wetend dat zij nog wel met opmerkingen en verwijten zou komen. En dat was ook gebeurd.

“Mijn hele leven heb ik aan jou gegeven. Mijn hele leven is verpest!”

“Als jij er zo naar wilt kijken, prima. Ik durf achterom te kijken en te erkennen dat we ook mooie en plezierige tijden hebben gehad. Dat wordt door dit besluit niet anders en ik zal er altijd in die zin aan refereren. Nu ligt dat achter ons en als jij daarmee de mooie jaren wilt afdoen, dan is dat jouw keus. Ik hoop dat je ooit nog eens tot andere gedachten komt.”

“Jaclyne heeft altijd al gezegd dat je geen goede man voor me was en dat ik al veel eerder voor mezelf had moeten kiezen. Zij heeft me duidelijk gemaakt dat ik me door jou heb laten gebruiken om onze kinderen op te voeden. Ze heeft me hiervoor gewaarschuwd.”

Hij had haar verbaasd aangekeken. Even voelde hij een woede in zich opkomen en hij had de neiging al zijn opgekropte frustraties over Jaclyne eruit te gooien. Hij kon zich beheersen en reageerde mat:

“Als Jaclyne dat altijd al heeft gezegd, dan begrijp ik niet dat jij zelf niet tot de conclusie was gekomen dat doorgaan geen zin had. En voor wat het waard is: de mening van Jaclyne laat me helemaal koud, net zo koud als Jaclyne me laat.

Belangrijk is dat we eerlijk zijn, primair tegen onszelf. En wat ik de laatste jaren van mezelf gezien heb, is iemand die op twee niveaus heeft geleefd. Het ene niveau was dat van denken, van het rationaliseren van mijn geluk. Ik had toch alles? Een vrouw, mooie kinderen, een prachtige baan; materieel ontbrak het me aan niks. ”

“Nou dan? Wat wil je dan nog meer?”

“Dat zal ik je vertellen. En dat brengt me op dat andere niveau. Op een gegeven moment ben ik met mijn gevoel en mijn zintuigen en met alles wat er in mijn lijf gebeurt, in contact gekomen. En ik schrok van wat ik zag, namelijk een heel verdrietig en ongelukkig mens, die zich verstopte in zijn werk en in zakelijkheden, terwijl ik zo niet wil leven. Het feit dat ik pillen slik tegen mijn hoge bloeddruk heeft daar alles mee te maken. Ik heb geen pillen nodig. Ik heb alleen mijzelf nodig en het wordt tijd te stoppen met liegen tegen mijzelf. Ik heb mijzelf jarenlang voorgelogen dat het goed was en dat het zo hoorde, het niveau waar ik om mezelf heen draaide en bang was mezelf aan te kijken en de waarheid uit te spreken. Ik wil niet meer speculeren over de toekomst om daarmee het nu uit de weg te gaan. Ik wil leven in het nu en ik wil nu gelukkig zijn. Dat gaat niet meer in ons huwelijk en daarom kies ik voor mijzelf en jij moet hetzelfde doen.”

Ze had zich omgedraaid en was weggelopen en toen hij even later weer terug in de kamer was gekomen, zat zijn vrouw aan de telefoon met Jaclyne om haar het nieuws te vertellen. En toen hij opving wat ze zei: “Ja, je hebt gelijk. Dat heb je me altijd al gezegd”, was hij naar zijn kantoor gelopen en had de rest van de dag daar zitten werken. Bovenal had hij de film nog eens in zijn hoofd afgedraaid, de film die hem uiteindelijk tot zichzelf had gebracht.